

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové ve věci žalobkyně: **L. Č.**, zastoupená Mgr. Davidem Kroftou, advokátem se sídlem Újezd 40, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 2. 2025, čj. MK 11293/2025 OLP, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2025, čj. 10 A 33/2025-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5 070 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce, Mgr. Davida Krofty, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval během subjektivní dvouměsíční lhůty k vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu. Sporné je, zda ministr kultury tuto lhůtu v projednávané věci dodržel, a tudíž zda zahájil přezkumné řízení včas.

I. A. Řízení před správními orgány

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023, čj. MK 700655/2023 OPP, zrušil prohlášení domu č. p. X (bývalý hotel Č.), K. 6, na pozemku parc. č. X, k. ú. K., obec K. H., za kulturní památku (dále „dům č. p. X“).

[3] Dne 14. 2. 2024 obdržel žalovaný podnět od Klubu Za starou Prahu, z. s., adresovaný ministru kultury. Podnět upozornil na vědomě zanedbávaný objekt domu č. X, jeho kulturní význam, včetně jeho stavebních konstrukcí a sklepů, a nesprávnost rozhodnutí žalovaného o zrušení prohlášení domu za kulturní památku. Rovněž zdůraznil, že v minulosti všechny orgány památkové péče možnost zrušení prohlášení objektu za kulturní památku opakovaně zamítly.

[4] Ministr kultury dne 13. 3. 2024 sdělením pod čj. MK 18058/2024 OPP podateli potvrdil přijetí tohoto dopisu. Uvedl, že jej podle obsahu vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení již pravomocného rozhodnutí s tím, že podání bude spolu se spisovou dokumentací na základě § 93 odst. 1 správního řádu postoupeno k posouzení rozkladové komisi.

[5] Rozkladová komise na svém jednání dne 9. 4. 2024 shledala důvod pro zahájení přezkumného řízení, neboť žalovaný v rozhodnutí ze dne 20. 12. 2023 dospěl k opačným hodnotícím závěrům než Národní památkový ústav, Krajský úřad Středočeského kraje a Městský úřad Kutná Hora. Podle názoru rozkladové komise je tudíž potřeba vyjasnit, zda se žalovaný s těmito stanovisky zevrubně vypořádal a zda zbývající památkově hodnotné prvky a konstrukce budou dostatečně chráněny. Doporučila proto ministru kultury, aby zahájil přezkumné řízení. Ten tak učinil rozhodnutím ze dne 7. 6. 2024, čj. MK 46926/2024 OLP, jímž současně pozastavil vykonatelnost rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023.

[6] Konečně rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025 ministr kultury v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023, jelikož bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

I. B. Napadený rozsudek městského soudu

[7] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ministra kultury vydanému v přezkumném řízení (ze dne 27. 2. 2025) žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že ministr kultury zahájil přezkumné řízení až po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu, a tedy opožděně.

[8] Městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 5. 2015, čj. 9 As 183/2014; ze dne 27. 4. 2016, čj. 10 As 271/2015-167; či ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 As 89/2015-51) zdůraznil, že za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, je třeba považovat den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž bylo možné nabýt podezření, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisy. Není přitom rozhodné, zda a kdy svoje doporučení vydá rozkladová komise, jelikož její zapojení do fáze posuzování podnětu k zahájení přezkumného řízení je pouze fakultativní. Klíčové je, kdy se s podnětem seznámí (a tudíž získá podstatné informace) vedoucí ústředního správního úřadu.

[9] Ministr kultury se s podnětem fakticky seznámil dne 13. 3. 2024, kdy podateli oznámil, že se bude jeho dopisem dále zabývat jakožto podnětem k zahájení přezkumného řízení. Dvouměsíční subjektivní lhůta k zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu tudíž uplynula dne 13. 5. 2024. Skutečnost, že se rozkladová komise

pokračování

podnětem zabývala až dne 9. 4. 2024, tak není pro běh lhůty rozhodná. Jelikož ministr kultury rozhodl o zahájení přezkumného řízení až dne 7. 6. 2024, učinil tak opožděně. Přezkumné řízení proto nemělo být vůbec vedeno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

II. A. Důvody kasační stížnosti

[10] Žalovaný (stěžovatel) v kasační stížnosti zpochybňuje závěr městského soudu, podle kterého dvouměsíční lhůta k zahájení přezkumného řízení začala běžet již dne 13. 3. 2024. Podle názoru stěžovatele k okamžiku určujícím počátek běhu této dvouměsíční lhůty došlo až dne 9. 4. 2024, kdy podnět řádně projednala a posoudila rozkladová komise.

[11] Stěžovatel konkrétně poukazuje na to, že ze sdělení ministra kultury ze dne 13. 3. 2024 pouze vyplývá, že podnět bude předložen k projednání rozkladové komisi a že z procesního hlediska jde o podnět k zahájení přezkumného řízení. Ministr kultury se však s podnětem nijak neseznamoval a nezabýval se ani konkrétními námitkami uvedenými v podnětu. Podnětem se zabýval odbor památkové péče Ministerstva kultury, který jej předložil ministru kultury pouze za účelem vyrozumění podatele, nikoli aby se ministr s tam uvedenými námitkami seznamoval.

[12] Stěžovatel dále poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, čj. 5 A 104/2015-31. Z něj má plynout, že počátek běhu dvouměsíční lhůty k zahájení přezkumného řízení připadá až na den projednání podnětu rozkladovou komisí. Stěžovatel namítá, že v projednávané věci postupoval právě v souladu s tímto rozsudkem.

[13] Konečně stěžovatel namítá, že s ohledem na odbornou složitost nemá ani význam, aby ministr prováděl „předběžné“ „letmé“ seznamování se s obsahem námitek v podnětu. Věc musí být naopak posouzena rozkladovou komisí. Případné „předběžné“ seznámení se s věcí ministrem nemůže nijak prakticky přispět ke kvalifikovanému vyřízení odborně složité věci. Naopak by měla za následek „kontraproduktivní“ spuštění běhu dvouměsíční lhůty k zahájení přezkumného řízení.

II. B. Vyjádření žalobkyně

[14] Žalobkyně navrhla kasační stížnost zamítnout. Upozornila, že stěžovatelem odkazovaný rozsudek městského soudu čj. 5 A 104/2015-31 byl vydán za odlišných skutkových okolností. Zatímco v projednávané věci se ministr kultury dozvěděl o rozhodných skutečnostech výlučně z obdrženého podnětu, ve věci vedené městským soudem pod sp. zn. čj. 5 A 104/2015 zjistil rozhodné okolnosti až z vlastní činnosti, resp. právě prostřednictvím rozkladové komise, která se seznámila s obsahem správního spisu. Lišil se tedy okamžik, kdy informace a podklady měl správní orgán k dispozici a mohl z nich příslušné podezření učinit. Za klíčové žalobkyně považuje, že v projednávané věci ministr kultury veškeré informace, na jejichž základě následně rozhodl o zahájení přezkumného řízení, měl k dispozici a objektivně se s nimi mohl seznámit. Pokud by se vedoucí ústředního správního úřadu mohl „odmítnout“ věci zabývat, jak namítá stěžovatel, oddálil by tím počátek běhu lhůty k zahájení přezkumného řízení dle libosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Jedinou spornou otázkou v projednávané věci je, zda ministr kultury zahájil včas přezkumné řízení ve vztahu k předchozímu rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023, jímž bylo zrušeno prohlášení domu č. p. 313 za kulturní památku.

[16] Podle § 96 odst. 1 správního řádu platí, že „*usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.*“

[17] Je tedy zřejmé, že usnesení o zahájení přezkumného řízení může příslušný správní orgán vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl (lhůta se subjektivně určeným počátkem), nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci (lhůta s objektivně určeným počátkem, v jejímž rámci skončí i lhůta subjektivní). Jak upozornil městský soud s odkazem na komentářovou judikaturu, po uplynutí těchto lhůt již není možné do pravomocného rozhodnutí, byť by bylo nezákonné, zasáhnout (POTĚŠIL, Lukáš. § 96 [Usnesení o zahájení přezkumného řízení a posuzování v přezkumném řízení]. In: POTĚŠIL, L.; HEJČ, D.; RIGEL, F.; MAREK, D. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 552, marg. č. 3.).

[18] Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že ministr kultury zahájil přezkumné řízení až po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty, a tudíž opožděně. Počátek běhu této lhůty počítal od okamžiku, kdy se ministr kultury fakticky seznámil s podnětem, který následně vedl k zahájení přezkumného řízení. Tento okamžik nastal dne 13. 3. 2024, kdy ministr kultury podateli oznámil, že se bude jeho dopisem dále zabývat jakožto podnětem k zahájení přezkumného řízení. Naopak za nerozhodný považoval městský soud den jednání rozkladové komise (9. 4. 2024), která ministru doporučila přezkumné řízení zahájit (body 34 až 36 napadeného rozsudku).

[19] Naopak stěžovatel namítá, že dvouměsíční subjektivní lhůta podle § 96 odst. 1 správního řádu běží až od okamžiku, kdy podnět posoudila rozkladová komise. Podle jeho názoru ministr kultury pouze vyrozuměl stěžovatele o svém dalším procesním postupu, aniž by se podnětem a jeho důvodností zabýval. Vzhledem k tomu, že jde o složitou otázku, musí se podnětem zabývat rozkladová komise. Podle stěžovatele tedy není účelné, aby se ministr s podnětem před tímto okamžikem sám seznamoval a činil si na věc vlastní (předběžný) názor.

[20] Tato kasační argumentace však není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud již v minulosti zdůraznil, že počátek běhu subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu musí být nějak objektivizován (rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 As 89/2015-51, bod 20). Uvedl, že pro určení okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení řízení ve smyslu § 96 odst. 1 správního řádu, je rozhodný ten den, kdy příslušný správní orgán měl k dispozici dokumenty a informace, z nichž mohl (být klidně i později) usoudit, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Není tedy podstatné, kdy skutečně nabyl podezření o rozporu s právními předpisy, které až

pokračování

následně vedlo k zahájení přezkumného řízení. Klíčové je, kdy se relevantní informace a dokumenty dostaly do jeho dispozice (rozsudek ze dne 21. 5. 2015, čj. 9 As 183/2014-34, body 16 až 18; ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 As 271/2015-167, bod 23; či ze dne 3. 5. 2022, čj. 1 As 361/2021-113, body 44 až 45). Okamžik počátku běhu subjektivní lhůty k zahájení přezkumného řízení je totiž nutné vykládat restriktivně (rozsudek NSS čj. 9 As 183/2014-34, bod 13).

[22] Tento závěr platí i v případech, kdy příslušným správním orgánem je vedoucí ústředního správního úřadu. Jak Nejvyšší správní soud vysvětlil ve vztahu k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, rozhodné je pouze to, *„kdy se informace zakládající důvod pro zahájení přezkumného řízení dostala do povědomí orgánu oprávněného takové přezkumné řízení zahájit, tj. předsedy stěžovatele, tzn. kdy byl podnět předsedovi stěžovatele předán ve smyslu § 95 odst. 2 správního řádu* (rozsudek ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 As 89/2015-51, bod 20). Pro určení počátku běhu lhůty přitom není významné, jestli se vedoucí ústředního správního úřadu rozhodne postoupit podnět rozkladové komisi, jelikož její využití je v této fázi pouze fakultativní (taktéž, bod 19). Proto vyžádá-li si vedoucí ústředního správního úřadu *„k posouzení věci součinnost jiných organizačních útvarů správního orgánu, nemění to nic na tom, že je to on, kdo je příslušný vydat usnesení o zahájení přezkumného řízení od prvního okamžiku, kdy se dozví relevantní informace (nikoli kdy si utvoří či osvojí relevantní právní argumentaci zakládající důvodnou pochybnost o nesouladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy)“* (tamtéž, bod 20).

[23] S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i v projednávané věci. Stěžovateli nelze přisvědčit v jeho argumentaci, podle níž není účelné, aby se z důvodu složitosti věci ministr s podnětem sám seznamoval a jakkoli jej hodnotil. Pokud je příslušným správním orgánem k zahájení přezkumného řízení právě vedoucí ústředního správního úřadu, je to v konečném důsledku on, kdo musí učinit rozhodnutí, zda přezkumné řízení zahájit, či nikoliv. Je rovněž jeho odpovědností zajistit, aby přezkumné řízení zahájil včas. Pokud proto za účelem posouzení důvodnosti podnětu pověří jiné osoby, jako je rozkladová komise či jeho jiný pomocný nebo odborný personál, musí tak učinit způsobem, aby zahájil případné přezkumné řízení ve lhůtě dvou měsíců od okamžiku, kdy se rozhodné dokumenty a informace (odůvodňující takový postup) dostaly do jeho dispozice. Tímto okamžikem je den, kdy se s věcí mohl vedoucí ústředního správního úřadu nejdříve fakticky seznámit, a tudíž objektivně usoudit, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Že takový úsudek neučinil, není rozhodné.

[24] Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že aby mohl obdržený podnět vést k zahájení běhu subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu, musí mít určitou obsahovou kvalitu. Jak Nejvyšší správní soud již vysvětlil, *„musí se jednat o podnět s nezbytnou mírou určitosti a věrohodnosti, tzn. o podnět, z něhož lze vyhodnotit a zvážit, zda bez dalšího postačuje k tomu, aby správní orgán pojal důvodné pochybnosti o souladu předmětného správního rozhodnutí s právními předpisy a následně – v zákonem stanovené lhůtě – zahájil přezkumné řízení“* (rozsudek NSS čj. 6 As 89/2015-51, bod 21).

[25] Pokud jsou tedy relevantní informace vyvolávající potřebu zahájení přezkumného řízení obsaženy alespoň rámcově již v obdrženém podnětu, bude počátek subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu záviset na okamžiku, kdy věc mohla

a měla být předložena vedoucímu ústředního správního úřadu, resp. jeho odbornému aparátu. Jak upozornil Ústavní soud, v některých případech může okamžik, kdy se vedoucí ústředního správního úřadu o důvodech přezkumného řízení dozvěděl, záležet i na vnitřní organizaci, resp. metodice konkrétního orgánu, která upravuje povinnost úředních osob předkládat prvostupňová rozhodnutí druhostupňovému orgánu (usnesení ÚS ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. II. ÚS 1773/2022, bod 15). Pokud podnět dorazí na ústřední správní úřad, tak by předání věci vedoucímu správního úřadu mělo zpravidla dojít nejpozději do třiceti dnů po obdržení podnětu. Podle § 94 odst. 1 věty poslední správního řádu totiž platí, že příslušný správní orgán musí do 30 dnů od obdržení podnětu podatele vyrozumět, pokud dospěje k závěru, že nejsou dány důvody pro zahájení přezkumného řízení. To Nejvyšší správní soud zdůraznil již v citovaném rozsudku čj. 6 As 89/2015-51 (bodě 20 *in fine*).

[26] V projednávané věci byl podnět Klubu Za starou Prahu, z. s. významný pro zahájení přezkumného řízení. Z jeho obsahu je zřejmé, že upozorňoval na nesprávnost rozhodnutí žalovaného o zrušení prohlášení domu č. p. X za kulturní památku, a to s ohledem na významnou památkovou hodnotu tohoto objektu, včetně jeho stavebních konstrukcí a sklepů, a skutečnost, že všechny orgány památkové péče opakovaně snahy o zrušení prohlášení objektu za památku zamítaly (podnět obsažen ve správním spise). Ministr kultury rozhodl dne 7. 6. 2024 o zahájení přezkumného řízení výslovně s přihlédnutím k tomuto podnětu, jelikož dospěl k závěru, že je potřeba vyjasnit, zda se ministerstvo kultury zevrubně vypořádalo se stanovisky orgánů památkové péče (Národního památkového ústavu, Krajského úřadu Středočeského kraje a Městského úřadu Kutná Hora) a zda zbývající památkově hodnotné prvky a konstrukce budou dostatečně chráněny (s. 4 až 10 usnesení ze dne 7. 6. 2024, obsaženo ve správním spise).

[27] Z obsahu správního spisu (rozdělovníku) současně plyne, že podnět byl nejprve přidělen vedoucí odboru památkové péče (dne 6. 3. 2024) a následně řediteli odboru památkové péče (dne 8. 3. 2024), náměstkovi ministra sekce kulturního dědictví a příspěvkových organizací (dne 12. 3. 2024), ředitelce kabinetu ministra (13. 3. 2024) a samotnému ministrovi (dne 13. 3. 2024).

[28] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že ministr kultury měl prokazatelně k dispozici informace a dokumenty, které mohou odůvodnit zahájení přezkumného řízení, již dne 13. 3. 2024 (bod 36 napadeného rozsudku). Nejpozději tento den, kdy podnět byl předán ředitelce kabinetu ministra, se relevantní informace dostaly do jeho dispozice jakožto vedoucího ústředního správního úřadu. Stejný den byla věc dokonce přidělena samotnému ministrovi. Není přitom rozhodné, že se důvodností podnětu, resp. potřebou zahájit přezkumné řízení ve skutečnosti nezabýval a za tím účelem věc postoupil rozkladové komisi, jak stěžovatel namítá. Klíčové je, že relevantní informace měl správní orgán příslušný k zahájení přezkumného řízení prokazatelně fakticky k dispozici.

[29] Městský soud proto dospěl ke správnému závěru, že od tohoto okamžiku počala běžet dvouměsíční lhůta k zahájení přezkumného řízení, která skončila dne 13. 5. 2024 (bod 36 napadeného rozsudku). Jestliže ministr kultury zahájil přezkumné řízení až dne 7. 6. 2024, učinil tak po uplynutí dvouměsíční subjektivní lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu, a proto opožděně.

pokračování

[30] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelem poukazovaný rozsudek městského soudu ze dne 28. 3. 2018, čj. 5 A 104/2015-31, není na nyní projednávaný případ přílehlavý. V citované věci totiž ministr kultury zjistil rozhodné okolnosti až z vlastní činnosti, resp. právě prostřednictvím rozkladové komise, která se seznámila s obsahem správního spisu. Samotný obsah podnětu byl shledán nedůvodným, jelikož jeho obsah nesvědčil o skutečnostech, které by byly důvodem pro zahájení přezkumného řízení (bod 14 rozsudku čj. 5 A 104/2015-31). Oproti právě projednávané věci se tedy lišil okamžik, kdy informace, které odůvodňují zahájení přezkumného řízení, měl vedoucí ústředního správního úřadu k dispozici.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[32] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Ve věci měla úspěch žalobkyně, které tak přísluší náhrada nákladů vůči neúspěšnému žalovanému (stěžovateli). Zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci samé), a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tento úkon žalobkyni náleží odměna 4 620 Kč (§ 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu) spolu s paušální náhradou hotových výdajů za učiněný úkon ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K nákladům řízení se nepřičítá daň z přidané hodnoty, jelikož zástupce žalobkyně není jejím plátcem. Na odměně a náhradě nákladů proto náleží žalobkyni 5 070 Kč, které je stěžovatel povinen zaplatit k rukám jejího zástupce do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Tomášem Foltasem ve věci žalobkyně: L. Č., zastoupená Mgr. Davidem Kroftou, advokátem se sídlem Újezd 40, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 27. 2. 2025, čj. MK 11293/2025 OLP, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2025, čj. 10 A 33/2025-57,

t a k t o :

- I. Ve výroku II. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2025, čj. 22 As 260/2025-49, **se** číslovka „5 070“ **o p r a v u j e** na číslovku „6 135“.
- II. V bodě 33 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2025, čj. 22 As 260/2025-49, **se** číslovka „5 070“ **o p r a v u j e** na číslovku „6 135“ a dále věta „*K nákladům řízení se nepřičítá daň z přidané hodnoty, jelikož zástupce žalobkyně není jejím plátcem*“ **se o p r a v u j e** na větu „*K nákladům řízení se přičítá daň z přidané hodnoty, jelikož zástupce žalobkyně advokacii vykonává jako společník společnosti PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s.r.o., která je plátcem DPH.*“

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud rozhodl v záhlaví uvedené věci rozsudkem ze dne 19. 12. 2025, čj. 22 As 260/2025-49, tak, že kasační stížnost žalovaného zamítl. Výrokem II. tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 5 070 Kč. Tím však došlo k chybě v počtech a k jiné zjevné nesprávnosti. Konkrétně v bodě 33 odůvodnění tohoto rozsudku bylo nesprávně uvedeno, že zástupce žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty. Zástupce žalobkyně však advokacii vykonává jako společník společnosti PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s.r.o., která je plátcem DPH. Osvědčení o registraci společnosti k DPH zástupce doložil. Společně s částkou odpovídající DPH tak činí součet všech částek pro určení výše náhrady nákladů řízení 6 135 Kč (4 620 + 450 + 1065).

[2] Podle § 54 odst. 6 soudního řádu správního *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.*

[3] Nejvyšší správní soud již v minulosti zjevnou chybu spočívající v nesprávném přiznání či nepřiznání částky odpovídající DPH za právní zastoupení opakovaně odstranil postupem podle § 54 odst. 6 soudního řádu správního (resp. podle § 54 odst. 4 soudního řádu správního, ve znění účinném do 31. 12. 2025), tedy vydáním opravného usnesení. Tímto způsobem Nejvyšší správní soud napravit uvedené pochybení například v usneseních ze dne 9. 1. 2025, čj. 1 Azs 288/2024-53, ze dne 29. 7. 2019, čj. 5 Ads 118/2018-55, ze dne 1. 11. 2016, čj. 4 As 120/2016-61, ze dne 9. 2. 2022, čj. 8 Azs 202/2020-140, anebo ze dne 26. 1. 2023, čj. 9 Azs 90/2021-71.

[4] S ohledem na výše uvedené předseda senátu podle § 54 odst. 6 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního nejprve opravil chybu v počtech ve výroku II. rozsudku čj. 22 As 260/2025-49, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto usnesení. Výrok II. rozsudku čj. 22 As 260/2025-49 tak nově zní: „Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6 135 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce, Mgr. Davida Krofty, advokáta.“

[5] Ta samá chyba v počtech nastala i v bodě 33 odůvodnění citovaného rozsudku. Předseda senátu proto opravil i tuto chybu. Současně opravil i jinou zjevnou nesprávnost uvedenou v bodě 33 odůvodnění citovaného rozsudku, která spočívala v uvedení nesprávné informace, že zástupce žalobkyně není plátcem DPH (výrok II. tohoto usnesení). Pátá a šestá věta bodu 33 odůvodnění rozsudku čj. 22 As 260/2025-49 proto nově zní: „K nákladům řízení se přičítá daň z přidané hodnoty, jelikož zástupce žalobkyně advokacii vykonává jako společník společnosti PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s.r.o., která je plátcem DPH. Na odměně a náhradě nákladů proto náleží žalobkyni 6 135 Kč, které je stěžovatel povinen zaplatit k rukám jejího zástupce do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II. tohoto rozsudku).“

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. ledna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu